

[Veistrup.]

paa, at Tiderne skulde være særlig trykkende for disse store Formueejere. Naar jeg ser paa, hvordan Livet former sig rundt omkring, synes jeg ikke, at jeg har set et større eller mere udpræget Luksusforbrug end det, der foregaar netop for Tiden.

Da man vedtog Loven i 1927, anlagde man en skønsmæssig Beregning over dens urimelige Virkninger. Denne Beregning er nu ikke længere skønsmæssig. Nu har man Kendsgemningerne at holde sig til, og de taler deres tydelige Sprog. Den Betænkning, der blev afgivet i Fjor, og den Betænkning, der er afgivet i Aar, viser tydeligt, at det ikke er uden Grund, at dette Forslag forelægges. Disse Oplysninger er gode at faa Forstand af. Nu hørte jeg vel, at den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) ligesom gik i Rette med den højtærede Finansminister, fordi han fremsatte disse rent positive Oplysninger. Jeg forstaar meget vel, at de ikke har smagt det ærede Medlem, men jeg synes alligevel ikke, han skulde være saa sensibel, at han reagerede saa stærkt overfor Ministerens Oplysninger. Det forekommer mig tværtimod, at man, naar man behandler et Forslag som dette, kun kan tage sin Stilling ud fra saadanne rent positive Oplysninger, og i saa Fald er det fuldkommen urimeligt at gaa imod Lovforslaget. Jeg kan ikke med min bedste Villie forstaa, at man ud fra et eller andet Synspunkt kan gaa derimod. Jeg synes, at man her fuldstændig stiller Forholdene paa Hovedet. Man siger nemlig, naar alle de overflødige Ord tages bort, den simple Ting, at vi skal lette de rige af Hensyn til de fattige. Det er i alt Fald en Teori, der ligger overordentlig langt borte fra det, der har været Venstres Standpunkt overfor en Formuebeskatning. Man har altid været inde paa, at selv om en Formue paa et vist Tidspunkt ikke afkastede saa meget, var det dog af en kolossal Værdi at eje en Formue; man kunde derfor under vanskelige Forhold meget vel være tjent med at erlægge en Del til Samfundets fælles Behov. Det vil som Følge deraf ikke være nødvendigt at gaa ned med Formuebeskatningen af 1922. Derfor finder jeg de to Oppositionspartiets Stilling ganske urimelig, og jeg kan, alle Forhold taget i Betragtning, anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling. Jeg har ganske vist ikke megen Tro til, at man kan opnaa principielle Fordele ved en Udvalgsbehandling, men jeg skal dog være villig til at deltage i en saadan.

Maa jeg endnu gøre blot en enkelt Bemærkning til Venstres ærede Ordfører (Hauch), som sagde, at Formueskatten

i sig selv var urimelig. Jeg vil gøre opmærksom paa, at han her er i fuldstændig Modstrid med Folketingsmand Hr. N. Neergaard, der gennemførte Formueskatnedsættelsen. Da vi behandlede Formuebeskatningen i den overordentlige Samling 1924, udtalte Hr. N. Neergaard det stik modsatte. Han sagde den Gang, at uproduktive Formuer bør paa ingen Maade gaa fri her i Landet. Det var en klar og præcis Udtalelse, som jeg synes maatte kunne anerkendes fra alle Sider. Hvis en Mand sidder inde med en stor Formue, skulde han dog ikke være saaledes stillet, at han, jeg havde nær sagt, paa Grund af Dovenskab eller Uduelighed skulde kunne sige: jeg kan blive fuldstændig fritaget for denne Beskatning, fordi jeg ingen Ting faar ud af min Formue. Det har været det almindeligt raadende Synspunkt indenfor alle Kredse af vort Samfund, og det vil det efter min Mening være rigtigt at opretholde af samfundsmæssige Grunde.

Den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) gjorde opmærksom paa, at det var vanskeligt nu at gaa til Skatteforhøjelser, naar man netop fra Regeringens og Regeringspartiernes Side har raabt paa Skattelettelser. Jeg tror imidlertid, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl, naar han her taler om Skatteforhøjelse. Det, man ønsker, er ikke at faa flere Skatter i Statskassen, men en Omlægning, der gaar ud paa, at enkelte Skatteborgere, som man synes udmærket kan bære en Skatteforhøjelse i Øjeblikket, skal lette andre Skatteborgere i Kommunerne, hvor det trykker allermost.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at diskutere en Del af de Udtalelser, der er fremsat af ærede foregaaende Talere. Efter de Oplysninger, der foreligger, kan jeg ikke se rettere end, at vi meget vel maatte kunne naa et Resultat og i alt Fald i nogen Grad gennemføre den Ordning, der foreslaas af Regeringen.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Venstres ærede Ordfører har jeg ikke nogen særlig Grund til at takke, og jeg skal heller ikke gøre det. Det ærede Medlem sagde for Resten, at det eneste rigtige i, hvad jeg havde sagt, var, at Loven havde været diskuteret nogle Gange før. Jeg tror dog, at det ærede Medlem vil gøre klogt i at tænke sig noget mere om, inden han fremsætter en saadan Udtalelse. Det ærede